
Očarovaná

BAŽINY POD NGONGSKÝMI HORAMI

Ponořené do hrozivého ticha vypadaly ráno bažiny pod Ngongskými horami obzvláště zlověstně. Svítalo a bledé sluneční paprsky se snažily proniknout mlhou hustou jako kukuřičná kaše. Její cary se držely nad nazelenalou hniující stojatou vodou a pahýly mrtvých stromů, připomínající kostlivce s rozpaženými pažaty, se nakláněly nad bažinou. Ponuré ticho tu a tam prořízl ostrý řev marabuů, jako by se chtěli varovat... Stačil jediný krok z cesty po měkké bahnitě půdě a člověk zůstal navěky ve spárech močálů.

V takových chvílích se podle domorodců pouštěly čarodějky a čarodějové do svých kouzel.

Také Lucy Ochiengová na ně věřila. *Mzungu*, běloška, co přijela před několika týdny s Fredrickem, náhle onemocněla. Její zdraví se natolik zhoršilo, že s ním nemohla jet zpátky. Lucy už dlouho tušila, že Fredrick navštěvuje čaroděje Mambu ze starého baobabu, a byla si stále jistější, že naposledy vzal s sebou i Katarinu. Ale proč? Proč by se jí chtěl zbavit? Než se vydal do Kendu Bay, přitočil se k Lucy a zašeptal, že jestli si nechce zničit rodinné štěstí, tak se postará, aby se Katarina neuzdravila. Lucy mu to odkývala, aby

už konečně odjel, ale věděla, že nic takového neudělá. Pro děti i Vikiho by obětovala všechno, ale není vrah. A Katarina je tak mladá a milá.

Lucy vkročila do domku pro hosty a svahilsky pozdravila:

„*Habari za asubuhi*, dobré ráno.“

Kateřina otevřela oči a pootevřela rty, jako by chtěla něco říct.

Lucy slabému šepotu neporozuměla, a tak postavila talíř s kukuřičnou kaší *ugali* a kouskem cukrové třtiny na stolek vedle postele, posadila se na stoličku a sklonila se k dívce.

Katy lehce zavrtěla hlavou, s obtížemi se přetočila na druhý bok a už po několikáté se vrátila v myšlenkách o několik týdnů zpátky, kdy s Fredrickem přijela do Ngongských hor.

Když vystoupili v Ngongu z *matatu* a rozhlédli se kolem, uviděli u zeleného auta muže, jak na ně mává a křičí:

„Héj!“

Fredrick vzal Kateřinu majetnický kolem pasu a vykročili k němu. Představil jí ho jako bratrance Victora z Ngongských hor.

„Rád vás poznávám,“ potřásl Victor Kateřině rukou a roztáhl v úsměvu pěkně tvarované rty. „Tak naskočte, ať dojedeme domů za světla.“

„Je to tady tak nebezpečné?“ zeptala se Kateřina.

„Uvidíte.“

Když Victor odbočil z hlavní silnice, Kateřina pochopila. Ačkoliv cesty u Kendu Bay vypadaly všelijak, tohle nemělo se silnicí ani s cestou nic společného. Raději si zkontrolovala, zda má pořádně zapnutý bezpečnostní pás a rukou se chytila madla nad oknem. Udělala to právě včas, protože Victor levým kolem najel do hluboké díry a auto se prudce naklonilo na stranu.

Po dvou hodinách strastiplné jízdy Victor konečně zastavil u zděných domků na kraji bažiny a prohlásil:

„Tak jsme tady.“

Než si Kateřina stihla vydechnout, objevila se vedle nich mladá žena s vlasy spletenými do copánků a zvolala:

„Vítejte, jmenuju se Lucy.“ Potom Kateřinu bouřlivě objala.

Kateřina na zlomek sekundy zaváhala, jestli už se někdy viděly, ale pak její chování přičetla vstřícné místní kultuře. „*Asante sana*, děkuju,“ odpověděla a ženino objetí opatrně opětovala.

Zato Fredrickovi věnovala Lucy pouze kradmý pozdrav. Kateřinu odvedla do domku a o něj se dál nestarala. Ale ani tak si Kateřina nemohla nevšimnout, že se ještě večer někam vypařil a vrátil se pozdě v noci.

Ráno vzbudila Kateřinu vůně smažených *chapati* a dušené *sukuma wiki*, které jí Fredrick donesl až do postele.

„Dobré ráno,“ zašeptal a políbil ji na ústa. „Mám pro tebe na odpoledne překvapení,“ pronesl Fredrick tajemným hlasem.

„Opravdu? Miluju překvapení. Podařilo se ti domluvit...“ Než dořekla větu, Fredrick přikývl.

„Bezva, bezva, bezva! Když to vyjde, napíšu ti poděkování do knihy,“ rozzářila se.

V pozdním odpoledni se společně vydali za čarodějem Mambou. Kateřina stoupala za Fredrickem do kopce a s sebou si nesla nový zápisník, tužku a fotoaparát. Na předchozí opatrnost v zápalu nadšení úplně zapomněla.

Na hřebenu se Fredrick zastavil a rukou ukázal do sousedního údolí na černou siluetu starého baobabu. „Už jsme blízko.“

Vtom Kateřina zaslechla podivný zvuk, který se nesl z nebe. Zvedla oči k obloze připomínající žhavou lávu a spatřila letícího marabua. Kroužil jí nad hlavou a hvízdal o sto šest, jako by říkal: „Nechoď tam, nechoď tam, nechoď tam!“

Zní to jako varování, napadlo ji, ale odvážně pokračovala a sestoupila do údolí. Teď už to prostě nemohla vzdát. Byla nepatrný kousek od vysněného zdroje, podle něhož napíše určitě poutavou knihu. Z diskuzí na internetu věděla, že na to její čtenáři netrpělivě čekají. Nesmí je zklamat.

Když se s Fredrickem přiblížili k obrovskému baobabu, červené pruhy nebe ztmavly a vrcholky Ngongských hor se ponořily do tmy.

Fredrick zabušil na dveře.

„Jen pojdte dál,“ ozvalo se zevnitř.

Fredrick vešel jako první a Kateřina ho plná očekávání následovala.

„Posaďte se,“ pokynul jim muž sedící na zemi vedle rozsvícené petrolejky.

Kateřina se pohodlně usadila na zem, a když si prohlédla čaroděje v plstěném klobouku, napadlo ji, že ho nejspíš dávali dohromady jenom pomocí kostí a drátů.

„Tak se ptej,“ zašeptal jí Fredrick do ucha. „Budu překládat, protože Mamba nemluví anglicky.“

Než vyslovila první otázku, čaroděj promluvil.

Kateřina vrhla tázavý pohled na Fredricka.

„Čaroděj tě chce požádat, abys nikde neuváděla jeho jméno a nepoživovala žádné fotografie,“ vysvětlil Fredrick.

Kateřina strčila malý digitální fotoaparát hlouběji do kapsy flísové mikiny a souhlasně potřásla hlavou. Pak se podívala na čaroděje a jejich oči se setkaly. Mamba ovšem rychle uhnul pohledem a rozprostřel před sebe malé balíčky.

Rozbalil první a začal vyprávět:

„Tohle je čarodějny bodlák a používá se, když chce někdo získat úspěch. Rostlina se rozdrťí na drobné kousky a lidé si jimi obsypou svůj obchod, aby k nim začalo chodit víc zákazníků.“

Fredrick překládal a ona si každé slovo poctivě zapisovala. Čaroděj postupně popsal využití všech balíčků a nakonec se zeptal:

„Chceš ukázat rituál štěstí?“

Fredrick přeložil jeho větu a pak tiše dodal:

„Hele, myslí na to, že všechno je na tvé riziko, ano?“

Kateřina zahнала předtuchu hrozícího nebezpečí a potlačila přirozený pud sebezáchovy. Touha mít dost podkladů pro román byla silnější. Čaroděj odněkud ze tmy vytáhl hmoždír, do něhož nasypal dvě hrsti hlíny.

Potom beze slov přidal několik dalších ingrediencí.

„Zeptej se ho, co tam dává,“ požádala Fredricka.

Ten cosi prohodil svahilsky s čarodějem a pokrčil rameny. „Nerozumím tomu, říkal to v místním nářečí.“

Kateřině se zdálo, že v hmoždíři zahlédla kousky hadí kůže a ptačích výkalů. Vzápětí jí přeběhl po zádech mráz, protože ačkoliv toho o čarodějnic-tví moc nevěděla, dovědla se, že tyhle suroviny se určitě pro nic dobrého nepoužívají.

Z myšlenek ji vyrušil prach, který jí začal létat do obličeje. Vyděšeně si uvědomila, že zatímco se zamýšlela nad obsahem hmoždíře, čaroděj ho odložil na zem. Nabral si hrst prášku do ruky, dal si dlaň s nataženými kostnatými prsty před ústa, zhluboka se nadechl a foukl. Drobné částičky prachu se rozletěly a spočinuly na jejím těle a oblečení. Čaroděj cosi rychle pronesl a oklepal si ruce.

Pak mlčky upřel na Kateřinu pichlavé oči. Sice pořádně nevěděla, co se děje, ale navzdory chladné noci ucítila nával děsivého horka a začala se po-

tit. Otřela si mokré čelo do rukávu flísové mikiny a svlékla se do tílka. Po hrudníku jí stékaly potůčky potu a vytvářely na tílku fleky.

„Co říkal?“ zeptala se Fredricka.

Na chvíli se zarazil, ale pak rychle odpověděl:

„Ode dneška tě prý bude doprovázet jenom štěstí.“

O chvíli později se s čarodějem rozloučili a vydali se zpátky za Victorem a Lucy. Ačkoliv foukal chladný vítr, Kateřina šla celou dobu jenom v tílku. Návaly horka neustávaly a v hlavě jí vyskakovaly děsivé scénáře její budoucnosti. Vůbec nevěděla, co má dělat. S Fredrickem o tom mluvit nemohla, protože jí došlo, že byl nejspíš s čarodějem domluvený. Už věděla, kde Fredrick strávil první večer, když přijeli do Ngongských hor.

Další dny se její nejhorší obavy naplnily. Nejprve cítila slabost a únavu. Později kdykoliv chtěla něco sníst, objevila se silná bodavá bolest v břiše. Nakonec byla tak zesláblá, že musela zůstat ležet v posteli.

„Chudinko, asi máš malárii,“ konejšil ji Fredrick, ale ona v jeho očích viděla přetvářku.

„Beru antimalarika,“ podotkla vysíleně a s hrůzou zjistila, že vidí rozmazaně.

„Malárii můžeš dostat i tak,“ upozornil ji Fredrick. „Nemám pro tebe dobrou zprávu. Volali mi z hotelu. Potřebují mě, a tak se musím vrátit.“

Měla jsem pravdu, že se mě chtěl zbavit. Proč jsem si nedala pozor? Neobtěvovala jsem pro psaní příliš?

„Zařídím, co je potřeba, a zase přijedu, ano?“ pokračoval Fredrick.

Kateřina přikývla, ačkoliv mu nevěřila ani slovo. Byla tak slabá, že si ani nedokázala zapisovat poznámky k románu. Myšlenkami se vrátila do doby, kdy v sobě objevila vášeň pro psaní. Na základní škole zbožňovala slohy, a proto se v deváté třídě rozhodla pro studium literární akademie. První kniha, kterou napsala v devatenácti letech a jejíž hlavní postavou byl alkoholik bojující s pozemskou existencí, získala několik ocenění, stala se nejprodávanější knihou toho roku a dočkala se i vydání v zahraničí. Další tři romány, zaměřené hlavně na ženské čtenářky, vzbudily podobný úspěch, a tak se rozhodla věnovat spisovatelské činnosti na plný úvazek. Nic jí nikdy nebavilo tolik jako psaní a doba, kdy se jím naplno živila a potkávala na besedách své čtenáře, se stala nejšťastnějším obdobím jejího života. Teď si vyčítala, že s novým románem příliš riskovala a zapomněla na Sandru. Sandy si určitě dělá starosti... *Jestli umřu, zůstane úplně sama. Měla jsem se jí ozvat a nečekat, až zavolá ona. Vždyť už jsem jí tu hádku dávno odpustila. A před*

odjezdem do Ngongských hor bylo málo času a pak mi někdo ukradl mobil. Možná jí už nikdy nestihnu říct, že i mě tátovo pití strašně ničilo. Ach, Sandy, kdybys věděla... jak mě trápilo vidět tátu opilého. Poslední měsíce jsem s ním nerada mluvila, naše literární debaty nedávaly smysl. Táta povídal nesmysly a klesal mu intelekt. Bylo hrozné se dívat, jak se z váženého profesora stává troska. Ale věděla jsem, že nemá smysl s ním o pití mluvit, dokud si to sám nepřizná. Víím, že ses ho snažila přesvědčit, aby se šel léčit. A taky víím, že po tom dohadování s tebou vždycky pil ještě víc. Snažila jsem se na něj být milá a doufala jsem, že se to pro něj stane motivací, aby se dal dohromady. Nestáčílo to... Proč jsem si s tebou po té hádce nepromluvila? Proč jsem měla pocit, že bys mě nevyslechla?

Někdo se dotkl jejího ramene.

Kateřina sebou trhla.

„Musíš bojovat,“ zaslechla Luciin tichý hlas. „Nevzdávej se. Určitě máš někoho, komu na tobě záleží, vid’?“

Přikývla.

„Koho?“ zeptala se Lucy.

„Sandy, moji sestru,“ vysoukala ze sebe.

„Proto musíš něco sníst.“

Lucy se shýbla ke Kateřině a pomohla jí posadit se. Pak si přisunula stoličku blíž a nabrala na lžici kukuřičnou kaši. Kateřina se nejdřív ušklíbala, ale potom poslušně otevřela pusu a jídlo spolykala. Vzápětí se jí obličej zkrivil bolestí a chytla se za břicho.

„Co je ti?“ vykřikla Lucy.

„Mám křeč v žaludku,“ hekla a dál se držela za břicho.

„Chvilku vydrž, přinesu bylinky,“ slíbila Lucy a už byla pryč.

Vrátila se s malou hliněnou miskou plnou jakési zelené směsi. Opatrně vyhrnula Kateřině tlíko a natřela jí lektvarem břicho.

„Uleví ti od bolesti.“

Kateřina se na ni vděčně podívala a zamumlala:

„Děkuju, Lucy, jsi anděl.“

Nejspíš za to tvrdě zaplatím, zoufala si v duchu Lucy.

„Půjdu dát Suzzie a Markovi snídani. Můžu tě nechat samotnou?“

Kateřina přikývla a Lucy s hlubokým povzdechem vykročila ven. Bolelo ji srdce, když se musela dívat, jak z dívky každým dnem vyprchává život.